

„Ez a könyv elhitette velem,
hogy a lelki társak igenis léteznek.”

– Chelsea, [goodreads.com](https://www.goodreads.com)

withering rose

múló remény

*fine
selection*

LAYLA HAGEN

USA TODAY BESTSELLERSZERZŐ

L A Y L A H A G E N

withering hope

múló remény

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2023

1. fejezet

Aimee

AZ UTOLSÓ REPÜLŐUTAM Aimee Myllerként ugyanúgy indul, mint az összes többi, egy rázkódással.

A bőr háttámlának döntöm a fejem, és lehunyom a szemem a magángép felszállása közben. Az emelkedés gördülékenyen megy, de a gyomrom ettől még összeugrik, mint felszálláskor mindig. Még azután is kicsit csukva tartom a szemem, hogy a gép már vízszintesen repül. Amikor kinyitom, elmosolyodok. A velem szemközti ülés fölött lóg egy krémszínű védőhuzatban a világ legszebb menyasszonyi ruhája.

Az én ruhám.

Csodákat tesz a testemmel, a fiús vonalaimból domborulatokat farag. Pontosan egy hét múlva fogom hordani. Az esküvő a vőlegényem, Chris csodálatos, nyaralóként használt farmján lesz Brazíliában, ahová éppen tartok. Már jó néhányszor megtettem ezt az utat, de ez az első alkalom, hogy nélküle utazom a hatszemélyes magángépén, amit így üresnek érzek.

Amikor majd legközelebb erre a gépre szállok, a vezetéknévem Moore lesz, Mrs. Christopher Moore. Jobban belesüppedek az ülésbe, jóleső érzés, ahogy a selymes bőrborítása hozzám ér. A gépen érzett ürességet még jobban fokozza, hogy ma este nincs légiutas-kísérő.

Nem bírtam rávenni magam, hogy megkérjem Kyrát, Chris légiutas-kísérőjét, hogy dolgozzon ezen az estén. A kislánya ma hároméves, és nagyon régóta szervezi neki a zsúrját. Nincs értelme annak, hogy ő járjon rosszul, amiért én hirtelen úgy döntöttem, muszáj ma este, és nem holnap visszamennem a farmra, hogy felügyelhessem az esküvői előkészületeket.

A szegény pilóta, Tristan nem volt ennyire szerencsés – neki le kellett mondani az amúgy szabad estéről. De meg fog nekem bocsátani. Rájöttem, hogy az emberek nagyon sok mindent hajlandók megbocsátani – túl sokat is a véleményem szerint – egy menyasszonynak. Ki kell találnom majd, hogyan kárpótoljam ezért. Talán hálám jelül veszek neki valamit, amiben örömet leli. Ami kihívás lesz, mert nem ismerem túl jól Tristant, pedig már több éve dolgozik Chrisnek. Tristan nagyon távolságtartó.

Kyrához egészen közel kerültem, aki teljesen fel van dobódva, bármikor utazom ezen a gépen. Gyanítom, Chris és az üzleti partnerei, akikkel általában repül, nem annyira szórakoztatók, mint a mi véget nem érő, esküvőről szóló beszélgetéseink. Tristannál csak annyit sikerült elérnem, hogy már a keresztnevemen szólít, és néha megereszt egy-egy viccet.

Három órája repülünk, amikor Tristan hangja hallatszik a hangszórókból.

– Úgy tűnik, ma este a szokásosnál is nagyobb turbulencia lesz. Az lenne a legbiztonságosabb, ha a következő egy órában nem hagyád el a helyedet. És bekapcsolva tartanád a biztonsági övedet.

– Vettem – mondom, aztán eszembe jut, hogy ő nem hall engem.

A gép ezután nem sokkal elkezd vadul rángatózni, de nem aggódok túlságosan. Tristan Bress kiváló pilóta, hiába csak huszonnyolc éves – csupán két évvel idősebb nálam. Elég sokszor megtettem már ezt az utat. Szinte már megszoktam az elő-előforduló turbulenciákat. Szinte.

Kikukkantok az ablakon, és látom, hogy az amazóniai esőerdő fölött repülünk. Az alattunk lévő sűrű, zöld takaró olyan hatalmas, hogy libabőrös leszek. Nyelek egyet. Bár nem félek, hat rám a gép folyamatos rángatózása. Egy kellemetlen hányingert kezdek érezni a torkomban, a gyomrom pedig felfordul és bukfencezik a gép minden egyes durva mozdulatára. Megnézem, hogy a velem szemközti ülésnél van-e hányászacska. Van.

Két kézzel kapaszkodom a blúzom aljába, hogy próbáljam megnyugtatni magam. Nem működik, az ujjaim továbbra is rángatóznak. A farmerem zsebébe dugom a kezem, és igyekszem az esküvőre koncentrálni. Emiatt mosolyognom kell. Minden tökéletes lesz. Mármint majdnem minden. Bárcsak a szüleim velünk lehetnének az esküvőmön, de nyolc éve, közvetlenül a főiskola megkezdése előtt elveszítettem mindkettejüket! Lehunyom a szemem, és próbálom elmulasztani az émelygést. Néhány perc múlva sikerül is. Bár a repülés egyáltalán nem lesz simább, a szorongásom valamennyire csökken.

Aztán egy egészen újfajta szorongás lesz úrrá rajtam.

A gép elkezd veszíteni a magasságából. Kipattan a szemem. És mintha megérezné, Tristan hangja tölti ki a kabint.

– Lejjebb kell ereszkednem. Amint tudunk, újra felmegyek. Nincs ok az aggodalomra.

Nyugtalanító érzés kerít hatalmába. Ilyen korábban még nem történt. Ettől függetlenül maximálisan bízom Tristan képességeiben.

Nincs okom aggódni, úgyhogy nagyon igyekszem nem is tenni. Amíg egy fülsiketítő hangot nem hallok kintről. A hang irányába kapom a fejem. Először csak a saját tükörképemet látom az ablakban: zöld szem és világosbarna, vállig érő haj. Aztán az ablakhoz nyomom a homlokomat. Attól, amit kint látok, meghűl az ereimben a vér. A homályos szürkületben a füst fekete felhőbe borítja az ablakom előtti levegőt.

Fekete füst gomolyog a gép egyetlen hajtóművéből.

– Aimee – szólal meg nyugodtan Tristan hangja. – Szeretném, ha előrehajolnál, és átkarolnád a térded. Gyorsan! – A kimért hang, amivel ezeket a szavakat kiejti, halálra rémít. – A hajtóművünk elromlott, megkezdem a kényszerleszállást.

Alig van időm pánikba esni, megmozdulni pláne, amikor a gép egy olyan rettenetes nagyot rázkódik, hogy az ablakba ütöm a fejem. Éles fájdalom hasít a halántékomba, és kiáltás szakad fel a torkom mélyéről. Még élesebb fájdalom jön ezután. Csontig hatoló. Nyers.

Úgy tűnik, a testem magától mozdult meg, mert közben előrehajoltam és átkaroltam a térdem. Borzasztó gondolatok kavarnak a fejemben. *Kényszerleszállás*. Hány százalékuk sikerül a kényszerleszállásoknak? A szívem olyan vadul kalapál, a gép meg olyan gyorsan zuhan, hogy lehetetlen elképzelni, hogy még magasan vagyunk. Egy újabb gondolat ejt foglyul. Hol fogunk földet érni? Amikor utoljára kipillantottam, az esőerdő fölött voltunk. Azóta nem juthattunk messzire. Izzad a tenyerem, és csikorgatom a fogam, ahogy a gép előrebukik, én meg úgy érzem, mintha kitéptek volna az ülésemből, és előretoltak volna.

Fojtogató a kísértés, hogy felemeljem a fejem és kinézzek az ablakon. Tudni akarom, hol vagyunk, és mikor fog bekövetkezni az elkerülhetetlen becsapódás. De bármennyire is próbálok, nem bírok

megmozdulni. Nem tudom pontosan, hogy a gép állása miatt vagyok kénytelen összehúzódva maradni, vagy a félelem miatt. Oldalra, a folyosó felé fordítom a fejem. A padlón fekvő, védőhuzatba csomagolt ruha látványa miatt egy pillanatra megfeledkezem a félelemről, és csak egy gondolatom marad. Chris. A csodálatos vőlegényem, akit kiskorom óta ismerek, és akivel tulajdonképpen felnőttem. A kerek, kék szemével és a makacs szőke fürtjeivel még mindig kisfiús, hiába huszonhét éves, és jár drága öltönyökben.

Rá gondolok, amikor megtörténik a becsapódás.

2. fejezet

Aímee

HIDEG VERÍTÉKBEN ÚSZVA ÉBREDEK, és valami puha alatt, ami talán egy takaró lehet. Nem tudom pontosan megállapítani, mert amikor kinyitom a szemem, sötét van. Amikor próbálok megmozdulni, a halántékomba hasító éles fájdalomtól felszisszenek.

– Aímee?

– Tristan. – A szó szinte kiáltásnak hangzik. Az ablakokon beszűrődő halvány holdfényben látom, hogy a velem szemközti ülésre támaszkodva fölém hajol. Elképzelem, ahogy sötétbarna tekintetével aggódón engem pásztáz.

– Megsérültél?

– Csak a halántékom, de nem vérzek – mondom, miközben végighúzom az ujjam az érzékeny ponton. Ezután Tristant veszem szemügyre. Ami nehéz a tompa fényben. Az egyenruhájának az inge koszos, de úgy tűnik, hogy nem sérült meg. Az ablak felé fordítom a fejem. Semmit sem tudok kivenni a kinti sötétségből. – Hol vagyunk?

– Földet értünk – válaszolja Tristan egyszerűen, és amikor felé fordulok, hogy ránézzek, hozzáteszi még – ...az esőerdőben.

Bólintok, és igyekszem nem hagyni, hogy a mellkasomat elszorító félelem elhatalmasodjon rajtam. Mert ha hagyom begyűrűzni, meglehet, hogy nem fogom tudni kordában tartani.

– Nem kellene... ühm... elhagynunk a gépet, vagy ilyesmi? Amíg megmentenek minket? Biztonságos itt bent maradnunk?

Tristan beleszánt a rövid, fekete hajába.

– Hidd el nekem, hogy ez az *egyetlen* biztonságos hely! Kimentem ellenőrizni, hogy szivárog-e az üzemanyag, de nincs baj.

– Kimentél? – suttogom.

– Igen.

– Én is... – mondom, ahogy kikapcsolom a biztonsági övem, és próbálok felállni. De a szédülés miatt kénytelen vagyok visszaülni.

– Nem – tiltakozik Tristan, és a keskeny folyosó túloldalán lévő ülésre rogy. – Figyelj rám! Muszáj megnyugodnod!

– Mennyire vagyunk az esőerdő mélyén, Tristan?

Hátradől, és hosszú szünet után válaszol:

– Eléggé.

– Hogyan fognak megtalálni minket? – A takaró alatt a mellkasomhoz húzom a térdem, közben egyre jobban szédülök. Azon gondolkodom, Tristan vajon mikor takarhatott be?

– Meg fognak – válaszolja Tristan.

– De csak van valami, amivel megkönnyíthetjük a dolgukat, nem?

– Most nincs.

– Nem tudjuk a reptéren valakivel felvenni a kapcsolatot? – kérdezem erőtlenül.

– Nem. Egy ideje minden kapcsolatunk megszakadt.

Előrebukik a válla, és még a holdfényben is látom, hogy az arca megfeszül. A magas arccsontja, ami általában előkelő megjelenést ad neki, most komornak tűnik. Viszont a pánik helyett mindent átható gyengeséget érzek. A végtagjaim nehezek. Köd ereszkedik az elmémre.

– Mi történt a hajtóművel? – suttogom.

– Meghibásodott.

– Meg tudod javítani?

– Nem.

– Tényleg nincs semmi mód arra, hogy valakinek üzenetet küldjünk?

– Nincs.

Mintha csak álmodnék, érzem, hogy Tristan párnát tesz a fejem alá, és hátradönti az ülésemet.

Lehunyam a szemem, lassan álomba szenderülök, és megint Chrisre gondolok. Hogy mennyire aggódhat.

3. fejezet

Aímee

NAPPAL VAN, amikor felébredek, gyenge napsugarak világítják meg a gépet. Kényelmetlen fejtartásban aludhattam, amitől beállt a nyakam. Néhány percre masszírozom, és közben körülnézek Tristant keresve, de nincs sehol. Próbálok lélegezni, de a levegő sűrű és nehéz, úgyhogy fulladozni kezdek. Muszáj friss levegőhöz jutnom, ezért felnézek, és meglátom, hogy a gép elejében lévő ajtó nyitva van. Akkor Tristannak kint kell lennie. Lassan felállok, mert tartok attól, hogy a tegnap esti szédülés esetleg visszatér. De nem. Inkább nem nézek ki az ablakokon, ahogy a két széksor közötti folyosón sétálok, és közben végigsimítom mindkét oldalon a három-három ülés karfáját. Ha már életem legnagyobb sokkja vár rám, akkor szeretnék inkább egyszerre szembesülni vele, nem apránként, az ablakokon keresztül.

Megállok az ajtó előtt, de még mindig a padlót nézem. A lépcső – az ajtóba épített lépcső – fényes csillogása egy pillanatra mellbe vág. Összeszorítom a fogam, összeszedem a bátorságom, az ajtóba lépek, és felpillantok.

Aztán összerezzenek.

Az ajtón túli látvány nem okoz csalódást. Éppen annyira rémisztő, mint gyönyörű. A zöld növények vannak túlsúlyban. Az élénk, fényes fajta, amiből úgy tűnik, hogy árad az élet. Mindenféle formájú és méretű van a buja, sötétzöld, teniszütő méretű levelektől kezdve a fákat takaró moháig. A fák leveleinek nincs egységes alakjuk. Némelyik szív alakú, mások kerek. Némelyik csúcsos, mások meg semmihez sem foghatók, amit eddig láttam.

A napsugarak bátortalanul törnek át a fölöttünk lévő sűrű lombkoronán. A fák útját állják a fény nagy részének. Nagyon sok a fa. Magas fák. Fölénk tornyosulnak, és egészen hátra kell billentenem a fejem, hogy jól szemügyre tudjam venni a lombkoronát. Összeráncolom a homlokom.

Hogyan tette le Tristan a gépet sértetlenül? Csak egy pillantást kell jobbra vetnem, hogy lássam, mégsem sikerült. Felszisszenek, és még erősebben szorítom az ajtó keretét. A repülő jobb szárnya egy roncs. Feltételezem, hogy a másik szárny sincs sokkal jobb állapotban. Két hatalmas fa dőlt a gép hátuljának a jobb felére – méghozzá olyan erővel, hogy egy nagyon mély horpadást ütöttek rajta. Visszapillantok a gép belsejébe. Látom, hogy pont az egyetlen fürdőszobára dőltek. Rémülten állapítom meg, hogy a mosdó valószínűleg használhatatlan.

Megborzongok, majd úgy döntök, kiszállok a gépből. Amikor lelépek a lépcsőről, a lábam vizes lesz. Sokat eshetett nemrég, mert a föld folyékony sár, ami egészen a futócipőm fűzőjéig elnyeli a lábamat. Minden lépés cuppog, és minden irányba sáros vizet fröcsköl, ahogy haladok. Nagy levegőt veszek. Vagy legalábbis próbálok. A levegő sűrű a fojtogató nyirkosságtól, de közben nincs túlzottan meleg. Los Angelesben, ahol egész életemben éltem, melegebb volt.

De soha nem volt ennyire párás. A póló és a farmer máris elkezdett a nyirkos bőrömrre tapadni.

– Felébredtél – mondja Tristan, miközben feltűnik a gép elejénél.

A portól sötét kezét egy rongyba törli. A fehér inge ki van gombolva a nyakánál, csuromvíz, és az izmos alakjára tapad. A levegő minden perccel egyre sűrűbbnek érődik, és ha attól könnyebben tudnék lélegezni, a pólómat – vagy a bőrömet – is szétszakítanám.

– A hajtómű még jó? – kérdezem.

– Még mindig rossz, csak ellenőriztem. Semmi sem tud felrobanni, ne aggódj!

– És a kommunikációs rendszer?

– Az is elromlott. A teljes elektromos hálózat.

– Tudom, hogy valószínűleg nem működnek, de mi lenne, ha megnéznénk a telefonunkat?

– Én megnéztem az enyémet tegnap este a lezuhanás után. A tiédet is, remélem, nem bánod. Megtaláltam a táskádat. A tabletedet is. Természetesen nincs vétel.

Bólintok, de a sérült szárny látványa kikészít, úgyhogy inkább elfordulok, hogy a dzsungelt nézzem.

– Gyönyörű, ugye? – kérdezi.

– Inkább nézném a tévében. Úgy érzem magam, mintha egy dokumentumfilmbe csöppentem volna.

Tristan elém lép, és szemügyre veszi az arcomat.

– Itt van egy karcolás. Ezt tegnap este nem láttam. De nagyon felszíni. Aggodalomra semmi ok.

– Ó, hát... – Az arcomhoz emelem a kezem, és elakad a hangom, ahogy a bal kezemen lévő gyémántgyűrűt bámulom. Chris. Az esküvő. Az én gyönyörű, tökéletes esküvőm, ami alig egy hét múlva lett volna. Megrázom a fejem. Lesz is. Pillanatokon belül ki fognak

minket menteni. – Szomjas vagyok – mondom, és elfordulok Tristan felől, mert érzem, hogy mindjárt könnybe lábad a szemem, és nem akarom, hogy lássa.

– Van pár dolog a gépen. De nem sok. Négy doboz üdítő, ami semmi ahhoz képest, hogy milyen ütemben fogunk ebben a klímában kiszáradni.

Kérdőn nézek rá.

– Majdnem bokáig állunk a vízben. Biztos találunk valami okos módot arra, hogy tiszta vizünk legyen.

– Nincs semmim, amiből egy kellően jó szűrőt készíthetnék, hogy ezt – a földre mutat – ihatóvá tegyem. Az esőben bízhatunk leginkább.

– És mi van a fürdőben lévő víztartállyal? – vetem fel félig lemondón, mert eszembe jutnak a fák, amik pont a fürdőszobára dőltek.

– A víztartály megrepedt – gyanítom, abban a pillanatban, hogy rádöltek a fák –, és a víz kifolyt.

– Használható egyáltalán a fürdőszoba? – kérdezem.

– Nem – válaszolja Tristan, és ezzel megerősíti a félelmeimet. – Minden tönkrement. Bemásztam, és csak azokat a használható dolgokat tudtam összeszedni. – A gépre dőlt egyik fa felé mutat.

Először nem értem, de ahogy jobban megnézem, látom, hogy egy halom tükörszilánknak tűnő valami van a fa előtt.

– Tükördarabok?

– Többek között arra jók, hogy jelezzük a hollétünket.

Mindketten a halom felé indulunk. Megborzongok az egyenetlen szilánkok halma láttán. A legtöbb akkora, mint a tenyerem, néhány kisebb annál. Ha ezek a fák az ülésekre vagy a pilótafülkére zuhantak volna...

Látom, hogy néhány dolog ki van rakva a tükörszilánkok mellé. Egy csomag ragtapasz, szempamacsok, egy olló, egy síp, tűk, cérna, egy csomag rovarriasztó törlőkendő és két svájci bicska.

– Ezek a túlélőkészletből vannak – jegyzi meg Tristan. – Kihoztam őket, hogy gyors leltárt csináljak.

– És miért csak ennyi? Hol van a többi?

– A túlélőkészlet egy része a pilótafülkében volt. Azok voltak benne, amiket itt látsz. A többi a gép hátsó részében volt egy tárolóban, a fürdőszoba mellett. – Oda mutat, ahol a fa a gépbe csapódott. – Összetörték.

– Szuper. – Egy pillanatig vívódom, hogy megkérdezzem, mik voltak benne, de inkább mégsem. Jobb nem tudni, mink nem lett. Megkordul a gyomrom. – Kezdek éhes lenni.

– Van kevés sós mogyoró, pár csokiszelet és két szendvics – veszi sorra Tristan. – A sós mogyorótól és a csokitól még szomjasabb leszel, úgyhogy ezeket én inkább kihagynám.

Nem lep meg a szegényes kínálat. Chrisszel két hete repültünk a farmra, hogy felügyeljük az esküvő végső előkészületeit. Mivel a farmon nem volt szükségünk a magángépre, elküldte az éves műszaki átvizsgálásra. A mérnökök elég pocsek munkát végeztek, ha lezuhantunk.

Három napja voltam a farmon, amikor a főnököm az ügyvédi irodában, ahol dolgozom, váratlanul megkért, hogy utazzak haza, mert egy esethez segítségre volt szüksége. Menetrend szerinti járaton repültem vissza Los Angelesbe. A főnököm megígérte, hogy nem fog egy hétig tartani a dolog, hogy az esküvő előtt legyen egy teljes hétünk elkészülni. A magángépnek kellett volna visszavinnie, mivel az átvizsgálással addigra végezniük kellett volna. Mivel megállás nélkül

dolgoztam, egy nappal korábban végeztem, úgyhogy szóltam Chrisnek, hogy azonnal vissza szeretnék menni.

A műszaki átvizsgálás előtt mindent kipakoltak a gépből, és a Brazíliába történő utazásom előtti nap kellett volna feltölteni. De mert ragaszkodtam ahhoz, hogy a tervezettnél egy nappal korábban menjünk, Tristan vásárolt be gyorsan erre az útra.

– Megleszünk – mondom. – Ennyinek elégnek kell lenni, amíg megmentenek minket.

Tristan nem válaszol.

– Vagy nem? – firtatom, és felé fordulok.

Fél térdre ereszkedett a megroncsolódott szárny darabjai között, és szemrevételez valamit, ami letört a gépről és a földön hever.

– Talán igen – válaszolja.

– Egyszer olvastam a vészhelyzeti helyzetjelzőről...

– A miénk defektív.

– Hogy mi?

– Használhatatlan.

– De a gép most esett át a műszaki átvizsgáláson...

– Szörnyű munkát végeztek – közli mérgesen.

Néhány pillanatig annyira le vagyok döbbenve, hogy szóhoz sem jutok.

– És a repülési terv... – motyogom.

Tristan feláll, és sötétbarna szemével mélyen a szemembe néz. Még mielőtt a száját kinyitná, valahogy tudom, hogy amit mondani fog, az utolsó meglévő reményemet is megsemmisíti.

– A repülési tervet valóban leadtam. De jelentősen eltértünk tőle tegnap este, amikor kerestem, hogy hol landoljunk. Az eltérés előtt megszakadt a kommunikáció, így nem volt mód arra, hogy bárkit tájékoztassak.

– Mit akarsz ezzel mondani, Tristan? – A kétségbeesés fojtogat. – Lehetetlen, hogy ránk találjanak?

– Nem erről van szó. Ettől még kitalálhatják, hogy...

– Kitalálhatják? A kellős közepén vagyunk egy... – Elhallgatok, és örülden pillantgatok körbe. – Hol is vagyunk? Az Amazonas a közelben van?

– Nem.

– Honnan tudod?

– Felmásztam arra a fára, hogy körbenézzek. – A mellettünk lévő egyik hatalmas fára mutat. – Látótávolságon belül nincs folyó.

– Ezt nem hiszem el – suttogom. – Én nem...

Ahogy sarkon fordulok, egy jó ujjnyit még jobban a saras talajba süppedek, majd elindulok a fa felé.

– Mit csinálsz? – szól utánam.

– Látni akarom.

– Meg fogsz sérülni.

– Nem érdekel.

Vak eltökéltségtől hajtva szidom a fa körüli túlburjánzott gyökeket, amik elállják az utamat, de amint átverekszem magam rajtuk, hálás vagyok értük, mert segítenek felérni az alsó ágakat. Nem vagyok egy kalandor lány, és ez meg is látszik. Lihegek, amikor még csak a fa felénél tartok. Mentségemre szóljon, hogy ez a fa magasabb, mint egy háromemeletes ház. Egyszer-kétszer megcsúszom, ami azért lehet, mert nem merem túlságosan nézni, hogy hová teszem a kezem. A fa egész felületét pépes érzetű moha borítja, és a hátborzongató bizsergésből ítélve, amit az ujjaimon érzek, bármelyik ágat ragadom is meg, van egy olyan nyugtalanító feltételezésem, hogy temérdek soklábú állat lehet benne, amiket nem akarok látni ott. Sosem voltam a négynél több lábú állatok kedvelője.

Amikor a tetejére érek, és két ág közé ékelem magam, megkönnyebbülten sóhajtok, mert boldog vagyok, hogy feljutottam.

Aztán keserű ízt érzek a számban, ahogy tudatosan bennem, amit látok. A zöld lombkoronán kívül semmit. Bármerre is nézek. Sűrű, és amíg a szem ellát, csak ez van. A fa, amin én vagyok, nem is olyan magas azokhoz képest, amiket a távolban látok, és ebből arra gondolok, hogy valamilyen dombon lehetünk. Folyónak nincs nyoma, és semmi másnak sem, ami arról árulkodna, hogy települések vannak a közelben. Ha elhagyjuk a gépet, nincs hová mennünk. Hátrafordulok. Abból, amit látok, egy pár száz mérföldes sugarú körben se civilizációnak, se útnak nincs jele.

A legjobb esélyünk, ha megkeressük az Amazonast, és amellet sétálunk. A települések nagy valószínűséggel a víz közelében vannak. De azt innen nem lehet megállapítani, hogy a folyó hány mérföldre van, vagy hogy melyik irányba kell hozzá elindulni. A dzsungel meg nem jó hely arra, hogy gyalog nekivágjunk, aztán bízzunk a szerencsénkben. Nem... A mi reményünknek az ég felől kell érkeznie. Ami üres. Se repülő, se helikopter. Még egy távoli hang sem.

Érzem, hogy összeugrik a gyomrom, és megint körbefordulnék, de megállok, mert rám tör a szédülés. Megpihenek az ágon, és lehunyom a szemem. Chris keresni fog. Így lesz. Elhatározom, hogy nem veszítem el a hitem, és elkezdek lemászni a fáról. Megborzongok, ahogy a ki tudja, milyen teremtetések az ujjaimra másznak, de a célra szegezem a tekintetemet, és így sikerül nem pánikba esnem.

Egészen addig, amikor már csak pár ág van köztem és a gyökerek között, és valami hideg, sikamlós dologhoz érek, ami sokkal puhább egy ágnál. A pillanat törtrésze alatt leesik, hogy ez egy kígyó – egy nagy kígyó –, és ösztönösen visszakapom a kezem, ami miatt viszont elveszítem az egyensúlyom. Hangos puffanással a gyökerekre

esem a jobb bokámmal, ami kissé kifordul, aztán előrebukom, míg végül Tristan elkap.

– Mi...?

– Egy kígyó – motyogom, miközben megragadom a fehér ingét, és a karjai melegében keresek menedéket, ahogy a hideg veríték kiül a testem minden porcikáján.

Rendben. A lábatlan állatok épp most előzték meg a soklábú állatokat a nem kedvelt teremtések listáján. Tincsek tapadnak az izzadt arcomra, és ahogy félretolom őket, megint a szemem elé kerül a jegygyűrűm. Hirtelen elkap a sírás, patakszik a könnyem és zokogás rázza a testemet. Bármennyire is próbáltam meggyőzni magam a fa tetején, hogy Chris meg fog találni minket, itt lent ez kilátástalannak tűnik. Tristan mond valamit, de nem értem, hogy mit.

– Nagyon örülök, hogy Kyra nincs velünk – mondom a zokogások között.

– Igen, én is – válaszolja Tristan, és szorosabban ölel.

Legalább se Tristannak, se nekem nincs gyerekünk. Neki viszont vannak szülei. Furcsa, de megkönnyebbülést érzek, hogy az enyémek már nem élnek. Elképzelni sem tudom, milyen poklot járnának meg, ha tudnák, hogy az egyetlen lányuk elveszett az amazóniai esőerdőben, és nagy valószínűséggel halott.

– Chris mindent meg fog tenni, hogy megtaláljon téged, Aimee. Ebben egy pillanatig se kételkedj!

– Nem – válaszolom, és a pilóta szavai erőt adnak.

Igaza van. Ha egyvalamiben biztos vagyok, az az, hogy Chris bármit meg fog tenni, hogy megtaláljon Az apja dollár-multimilliós birodalmának az örököseként a forrása is megvan hozzá. Nem tudom, meddig maradok kiborulva, erőtlenül és izzadtan Tristanhoz bújva. Próbál megnyugtatni, de a két karjával ügyetlenül ölel át, mert bár

az évek alatt sok időt töltöttünk egymás társaságában, csupán udvarias kérések szakították meg a köztünk lévő csendet. A kapcsolatunk mindig távolságtartó volt, ami nagyon más, mint amilyent Chris háztartásának többi alkalmazottjával ápolok.

Mármint a szülei háztartásának – a Moore családnak egy hatalmas villája van, egy még hatalmasabb kerttel, Los Angeles külvárosában. Chrisszel mi egy tágas lakásban élünk a belvárosban, alkalmazottak nélkül. De nagyon gyakran vagyunk a szüleinél, úgyhogy az szinte a második otthonunk. Három hete voltunk ott a huszonhatodik születésnapomat megünnepelni. Az alkalmazottaik olyan régóta vannak velük, hogy már olyanok, mint egy nagy család: a szakács, a házigazdónő, a kertészek és a drága Maggie-m – a hölgy, aki Chrisre és rám vigyázott gyerekkorunkban. A szüleink ugyanis közeli barátok voltak. Mivel a szüleimnek a munkájuk miatt több hónapot távol kellett lenniük, Chrisszel mi meg egyidősek vagyunk, a gyerekkorom nagyját Chriséknél töltöttem, ahol Maggie vigyázott ránk.

Chris szülei a háznál tartották őt azután is, hogy mi felnőttünk, mert családtag lett. Hozzá nagyon közel állok, a többi alkalmazottal meg baráti a viszonyunk. Tristan az egyetlen, aki kizárólag Chrisnek dolgozik. Hetente egyszer-kétszer viszi el repülőn az ország valamelyik pontjára, ahol meglátogatja a cég egyik leányvállalatát. Gyakran találkozunk Tristannal, mert amikor Chris nem repül, ő a sofőröm. De nem lett emiatt szorosabb a kapcsolatunk.

Ettől függetlenül a jelenléte biztonságérzetet ad nekem. Az erős mellkasára hajtom a fejem, az arcom a kemény izmainak nyomódik. A szívverése figyelemre méltón egyenletes. Szeretném, ha az ő nyugalma és ereje legyőzné az én kétségbeesésemet. Addig maradok az ölelésében, amíg kisérem a gyengeségemet. Aztán új erőre kapok, és kiegyenesedem.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Menjünk, amíg találunk egy folyót, bármilyen folyót, aztán kövessük a folyásirányt! Biztosan az Amazonasba torkollik. Könnyebben megtalálnak minket, ha a folyónál vagyunk. És ha nem találunk meg minket – nyelek egyet –, több esélyünk van a folyó mellett egy településre bukkanni.

Tristan, akinek az inge csuromvíz a pára miatt, és úgy néz ki, mint aki felhőszakadásban sétált, megrázza a fejét.

– Most az a legjobb, ha itt maradunk, a gép közelében. Könnyebb egy gépet, mint két embert észrevenni. Talán ki tudják találni, hol zuhanhattunk le. Az eltűnést követő huszonnég órában a legintenzívebbek a kutatómunkák.

Érzem, ahogy megkönnyebbülök. Negyvennyolc óra, mínusz, amit ájtultan töltöttem. És aztán hazamegyünk.

– Tüzet szeretnék rakni – mondom. – Ha gépeket küldenek a terület fölé, akkor a tüzet meg fogják látni, nem?

Tristan vonakodik.

– Kétlem, hogy egy ilyen sűrű lombkorona alatt meglátnák a tüzet. Igaza van. A sűrű lombkorona kupolává szövődik fölöttünk, itt-ott szűrődik át rajta néhány vékony napsugár, amik fénykarikákban világítják meg a minket körölvő páras, felhőszerű homályt.

– Attól még szeretnék tüzet rakni.

– Fogunk. Megvan a módja annak, hogyan kell, hogy ennyi fa közelében is biztonságos legyen. Nagyon sok füstöt kell csinálnunk. Az a lombkorona fölé emelkedik. És kiválóan fogja jelezni a hollétünket. Viszont nem lesz egyszerű száraz fát találni. Itt szinte minden nedves.

– De az jó a füsthöz, nem? A nedves fa.

– Igen... de száraz fa kell a tűz elindításához.

– Az egyik tükörszilánkkal nem tudjuk meggyújtani? Nem sokat tudok erről, de egyszer láttam ezt a tévében.